

Молодіш комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 25 травня 1985 року

№ 63 (3570).

Ціна 2 коп.

Пленум ЦК Компартії України

21 травня відбувся Пленум Центрального Комітету Компартії України. Пленум розглянув питання:

1. Про підсумки квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС і завдання партійних організацій республіки по підготовці до XXVII з'їзду КПРС, і XXVIII з'їзду Компартії України.

2. Про скликання чергового XXVII з'їзду Комуністичної партії України.

3. Доповіддю виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський.

На діяльність нашої партії, на все громадсько-політичне життя країни, відзначалось у доповіді, величезний, всезростаючий вплив справляють рішення Пленуму ЦК КПРС, що відбувся 23 квітня цього року. І це закономерно. Адже Пленум прийняв рішення великої політичної ваги — про скликання чергового XXVII з'їзду КПРС, визначив зміст і характер передз'їздовської діяльності партії, кожної її організації. В доповіді, з якою виступив на Пленумі Генеральний секретар ЦК КПРС товариш М. С. Горбачов, всебічно обгрунтовано і чітко сформульовано стратегічні і невідкладні, першочергові завдання партії.

Пленум Центрального Комітету, який пройшов в обстановці одностайності і згуртованості, принципової вимогливості, з новою силою підтвердив вірність нашої партії ленінським нормам партійного життя, ленінському стилю роботи. Пленум продемонстрував послідовність внутрішньої і зовнішньої політики партії, спадкоємність її стратегічного курсу, розробленого XXVI з'їздом КПРС і наступними Пленумами ЦК, генеральної лінії на вдосконалення розвинутого соціалізму.

Керуючись вищими міркуваннями боротьби за справу соціалізму і комунізму, Пленум ЦК КПРС поставив вимогу до партійних комітетів, усіх кадрів у центр всієї роботи поставити підвищення темпів інтенсифікації економіки, її розвитку. Учасники Пленуму ЦК КПРС одностайно підтримали зроблений у доповіді висновок про необхідність прискорити науково-технічний прогрес, перебудувати управління і планування, господарсько-структурну політику, докорінно поліпшити стиль усієї роботи.

Принципові оцінки і висновки, зроблені квітневим Пленумом ЦК КПРС з акричних питань внутрішньої і зовнішньої політики, підкреслив В. В. Щербинський, озброюючи партію, всі її організації конкретною програмою дій, чіткими орієнтирами як на найближчий період, так і на перспективу. Наше завдання полягає в тому, щоб

довести настанови партії до свідомості кожного трудівника, а головне — втілити їх у практичні діла.

Виконуючи рішення Пленуму ЦК КПРС, партійні організації, радянські і господарські органи повинні використовувати всі можливості для підвищення ефективності господарювання. Насамперед маєтись на увазі рішуче посилення дисципліни і організованості, підвищення відповідальності кадрів за доручену справу. За рахунок зміцнення порядку, виконання розхлябаності можна багато чого досягти. Так, у результаті вжитих заходів втрати робочого часу в народному господарстві республіки скоротились торік порівняно з 1982 роком більш як на третину. Однак багато господарських керівників, партійні комітети, радянські органи, громадські організації поставились до виконання рішень по зміцненню дисципліни як до короткочасної кампанії. В деяких колективах не створено обстановку незламності навколо п'ятих, прогульників, нехлюїв, не ведеться належним чином боротьба з втратами, марнотратством. Секретаріат, відділи ЦК, Президія Ради Міністрів і Укрпрофрада повинні зробити все, щоб навести належний порядок у цій надзвичайно важливій справі.

Головною стратегічною підмогою інтенсифікації, підвищення ефективності економіки, відзначив доповідач, є науково-технічний прогрес. Життя настійно вимагає кардинального його прискорення, корінного переозброєння всіх галузей народного господарства на основі найновіших досягнень науки і техніки. В республіці в цьому напрямі проводиться значна робота. Головним чином за рахунок прискорення науково-технічного прогресу з початку п'ятиріччя заплановано працю 3,4 мільйона чоловік, майже на 4 мільярди карбованців знижено матеріаломісткість суспільного виробництва. Але мож- на було зробити набагато більше. Резерви для цього є, однак використовуються вони явно недостатньо.

Далеко не все робиться для технічного переозброєння підприємств. У цій справі часто не займають твердої позиції Держплан УРСР, багато міністерств і відомств республіки, керівники об'єднань і підприємств. Це призводить до серйозних втрат, які позначаються іноді на роботі не тільки окремих підприємств, а й цілих галузей народного господарства.

У сучасних умовах, сказав далі В. В. Щербинський, набуває дедалі більшої гостроти, стає справді ключовою проблема якості виготовлюваної продук-

ції, підвищення її технічного рівня. Вироби низької якості — це пряме розкрадання матеріальних ресурсів, розтринькування суспільної праці. Здатність забезпечити випуск продукції, яка б відповідала сучасним техніко-економічним, естетичним, усім споживчим вимогам, необхідно розглядати як один з головних критеріїв при оцінці діяльності керівних кадрів.

Першорядне значення має реалізація Продовольчої програми. Для її здійснення в республіці робиться немало. За минулі чотири роки забезпечено зростання валової продукції сільського господарства, закупок продуктів тваринництва, олійних культур, картоплі, плодів і овочів, винограду. Це дало змогу дещо поліпшити постачання населення. Однак з ряду важливих позицій намічених обсягів виробництва і заготівель продукції не досягнуто.

Однією з головних причин такого становища є недостатнє ефективне використання потенціалу, який мають колгоспи і радгоспи. Основні виробничі фонди і енергонасиченість у сільському господарстві республіки зростають значно швидше, ніж валова продукція. Заходи, розроблені щодо підвищення родючості ґрунтів і продуктивності тваринництва, не скрізь виконуються. По- правити справу можна тільки на основі більш наполегливого курсу на інтенсифікацію.

Нині всі наші зусилля, говорив у доповіді, зосереджені на виконанні планів і соціалістичних зобов'язань завершального року п'ятиріччя. Підсумки чотирьох місяців нинішнього року свідчать, що в березні і особливо в квітні на багатьох ділянках вдалось поправити становище, яке склалось у зимові місяці. Поліпшилась робота підприємств чорної металургії, промисловості будівельних матеріалів, будівельних організацій. Однак темпи зростання в цілому недостатні, треба ще багато зробити. Треба виходити з вказівок Пленуму ЦК КПРС про те, що план нинішнього року має бути виконаний.

Підготовка до XXVIII з'їзду КПРС, підкреслив В. В. Щербинський, передбачає широку, багатопланову роботу в усіх напрямках. Для кожної партійної організації — це справжній огляд, у ході якого треба всебічно глибоко проаналізувати проведену в звітному періоді роботу, правильно оцінити її, зробити необхідні висновки, намітити практичні заходи і відразу ж узятися за їх здійснення.

[Закінчення на 2-й стор.]

27 травня — 70 років з дня народження
О. В. ГІТАЛОВА, новатора сільськогосподарського
виробництва, двічі Героя Соціалістичної Праці

Хлібороб із знаннями інженера і талантом конструктора, розумом і мудрістю державного діяча — таким є бригадир тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району Олександр Васильович Гіталов. Гіталовську бригаду по праву називають народною академією передового досвіду. Понад п'ятнадцять років О. В. Гіталов — беззмінний голова міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбухін».

Предмет особливої турботи Олександра Васильовича — виховання молодого хліборобської зміни. Справжньою кузницею сільських кадрів стала місцева Комишуватська середня школа. І це дає відмінні результати: більшість випускників обирає сільськогосподарські професії. За успіхи у трудовому вихованні унівська виробнича бригада удостоєна звання лауреата премії Ленінського комсомолу.

(Нарис про О. В. Гіталова читайте на 2-й стор.)

ПРЕС-ЦЕНТР ПОВІДОМЛЯЄ

УРОЖАЙ-85

ОЛЕКСАНДРІВСЬКИЙ РАЙОН. Старанно доглядають плантацію насінників цукрових буряків механізатори Несватківського радгоспу Другого імені Петровського цукробов'язань завершального року п'ятиріччя. Підсумки чотирьох місяців нинішнього року свідчать, що в березні і особливо в квітні на багатьох ділянках вдалось поправити становище, яке склалось у зимові місяці. Поліпшилась робота підприємств чорної металургії, промисловості будівельних матеріалів, будівельних організацій. Однак темпи зростання в цілому недостатні, треба ще багато зробити. Треба виходити з вказівок Пленуму ЦК КПРС про те, що план нинішнього року має бути виконаний.

НОВОМИРГОРОДСЬКИЙ РАЙОН. Серед молодих механізаторів першого відділка колгоспу імені Шевченка, зайнятих на обробітку просапних культур, пайвищного виробітку добувається комсорт відділка Володимир Ку-

менко. На спускуванні міжряддя кукурудзи він кожного дня виконує норми виробітку на 150—160 процентів.

ОЛЕКСАНДРІВСЬКИЙ РАЙОН. Бюро райкому ЛКСМУ України розглянуло підсумки соціалістичного змагання серед молодих сівачів району. Переможцями визнано механізаторів третьої тракторної бригади колгоспу «Заповіт Леніна» комсомольців Сергія Бузенка та Сергія Крутька. Їм вручено грамоти райкому комсомолу. Зараз обидва молоді механізатори сумлінно працюють на догляді за посівами просапних культур.

НОВОГОРОДКІВСЬКИЙ РАЙОН. Комсомолець Ста-

ніслав Мамалат і його наставник І. А. Габуря з колгоспу «Жовтєва революція» всього за три дні провели шарування цукрових буряків на 135-гектарній площі, забезпечили високу якість обробітку.

ГАЙВОРОНСЬКИЙ РАЙОН. «Комсомольський» називають у колгоспі «Іскра» 127-гектарне поле, на якому у нинішньому році вирощують цукрові буряки без затрат ручної праці комсомольці Леонід Босій та Микола Осадчук. Всі роботи на закріпленому полі молоді проводять у кращій агротехнічній стріжці, з високою якістю. Зараз вони старанно спускають міжряддя.

Молоді — попереду

Недавно сімнадцять доярок району зібрались на молочнотоварній фермі № 4 колгоспу «Росія», щоб взяти участь у традиційному, XVI конкурсі професійної майстерності майстрів машинного доїння. Із 17 доярок десять було підлітків до 30 років. При підбитті підсумків урахо-

увались: майстерність складання та розкладання доїльного апарату, його підготовка до доїння, доїння корів, якість молока. Крім цього, журі брало до уваги і щогорічній падої операторів у своїх господарствах.

У цікавій, напруженій боротьбі найбільшу кількість балів набрала молодий оператор з радгоспу «П'ятихатський» Марія Діордіца. Друге місце також у молодій тваринниці — Олександр Мороз (колгосп імені Чкалова). Третью була досвідчена до-

ярка Ольга Миронівна Муляр з колгоспу «Перше травня».

Переможці нагороджені дипломами «Відмінник якості» та грамотами райкому комсомолу. Їх премії вивано туристичними путівками. Крім цього, М. Діордіцу та О. Мороз нагороджено знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць одиначної п'ятиріччя».

І. А. СВИСТАК,
завор Петрівського
РК ЛКСМ України.

Пленум ЦК Компартії України

(Закінчення).

Поч. на 1-й стор.)

Треба вже тепер всебічно продумати всі деталі, зв'язані із звітно-виборчими зборами а первинних парторганізацій і партійними конференціями з тим, щоб вони пройшли в обстановці діловитості, принципності, самокритичного підходу до оцінки роботи парторганізацій і їх керівників. Важливо, щоб збори і конференції сприяли подальшому зміцненню ленинських норм партійного життя, розвитку внутріпартійної демократії, критики зверху і знизу, зростанню активності й ініціативи комуністів, підвищенню їх відповідальності за справи своїх організацій і партії в цілому.

Значну увагу в доповіді було приділено питанням

добору і розстановки кадрів, дальшого вдосконалення стилю і методів керівництва, поліпшення політико-виховної, ідеологічної роботи.

XXVII з'їзд КПРС, сказав товариш В. В. Щербинський на закінчення, безсумнівно, стане подією величезної історичної значимості, справді етапною віхою в розвитку країни. У традиціях нашої партії і радянського народу завжди було зустрічати такі події ударною працею, новими досягненнями на всіх ділянках господарського і культурного будівництва. І немає сумніву в тому, що партійні організації, комуністи, всі трудящі нашої республіки, вірні цій традиції, зроблять усе, щоб примножити наше суспільне багатство, гідно зустріти черговий

форум нашої славної ленинської партії.

Потім відбулось обговорення питань, що розглядалися.

Із заключним словом виступив В. В. Щербинський. У прийнятій постанові про підсумки квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС і завдання партійних організацій республіки по підготовці до XXVII з'їзду КПРС і XXVII з'їзду Компартії України Пленум закликав партійні організації, комуністів, трудящих Радянської України докласти всіх зусиль для того, щоб успішно завершити нинішній рік і одинадцять п'ятиріччю, гідно зустріти XXVII з'їзд КПРС.

Пленум вирішив скликати черговий XXVII з'їзд Комуністичної партії України 6 лютого 1986 року.

(ПАТАУ).

На обігрітих сонцем узліссях і стежках приміського лісу виставили свої зелені мордони студенти-біологи Донецького державного університету, учасники операції «Первоцвіт».

Студентська дружина по охороні природи складала своєрідну живую карту рідного краю. По ній і було визначено місця майбутнього патрулювання. Знайшлася робота і в місті — на вокзалах, ринках.

Взято конвалію під охорону

біля підземних переходів, де раніше вільно почували себе «квіткові» бранюери. Після перших же рейдів було затримано і оштрафовано десятки любителів помилуватися за рахунок природи.

Охороною «зеленого друга» не обмежуються дії студентів. Вже кілька років підтримують формування «Адоніс», який проводить збір лікарських рослин. Юнаки і дівчата часто відвідають на практиці в заповідники, працюють у Донецькому ботанічному саду АН УРСР, збирають гербарій для занять.

М. СТОЛЯРОВ,
кор. ПАТАУ.

Вчаться комсомольські кадри

На курсах підготовки і перепідготовки комсомольських кадрів Запорізької зональної комсомольської школи відбувся черговий випуск слухачів. Заступники завідуючих та інструктори відділів комсомольських організацій міських комсомолів і райкомів ЛКСМУ Запорізької, Дніпропетровської, Херсонської, Кіровоградської і Полтавської областей вивчали актуальні проблеми марксистсько-ленінської теорії і практики комуністичного будівництва, питання комсомольської роботи, організаторської та ідеологічної діяльності комсомолу по комуністичному вихованню молоді.

На практичних, семінарських виїзних заняттях в комсомольських організаціях Кіровоградської області багато уваги приділялося питанням удоско-

налення стилю, форм і методів комсомольської роботи, вивченню і впровадженню передового досвіду діяльності комсомольських організацій. Відбулася науково-практична конференція «Ленінський стиль в комсомольській роботі».

На курсах виступили з лекціями завідуючий відділом сільської молоді ЦК ЛКСМ України А. Могилюк, перший секретар Запорізького обкому комсомолу А. Бережний, другий секретар Кіровоградського обкому ЛКСМУ В. Іванов, викладачі вузів м. Запоріжжя.

Слухачі відвідали історичні і пам'ятні місця Запоріжжя, ознайомилися з роботою автозаводу «Комунар» та інших підприємств.

Світання подало тану. Мерехтлива аранішня зоря гасла, тонула у білому крайнебі. А натовп, з-за горизонту, вишочувався червоною тарілкою сонця, фарбуючи поодинокі хмарини малиново-золотавим відблиском.

У рожевій прозорості ранку, що тремтіла і здригалася, вирізнялися посріблені від пилу узик на обочині, і міцної статури, наче арослий у ґрунт, чоловік.

Ось він нахилився. Присів напочіпки. Лагідно провів долонею по вершечках озимки (так дитину пестять). Задумався.

Поле просило вологи. Простягло у розпачі зелені руки. Та кришталеві рослинні слізки на ще не зовсім окріпших стеблах сідчили — і сьогодні наваряд чи буде дощ.

На зміну прийшли сини. Ріс Сашко, і все твердішою ставала його переконаність, впевненість у правоті батьківської справи. А ще — дуже хотілося допомогти людям, адже бачив, як тяжко доводилося їм працювати. Може тому так і прикипів до першого трактора «Фордзон», придбаного тутешніми комунарами у далеких 20-ті роки.

Припикало сонце, і корови (хлопець пас комунарівську худобу) розбрелися лугом. Густа, аж тягуча, тиша витала над степом. Терпко пахли ромашково білоцвіття, і сокирки, і зозулині черевички. Та раптом здалеку почувся якийсь гуркіт. Спочатку неясно, потім все сильніше й сильніше доносилося він до слуху.

Аж ось на шляху з'явився і сам по-

перших днів війни емітеєвський бригадир став азіамеханіком, готував до бойових вильотів літаки. І навіть у найтяжчі хвилини не міг забути поле, снів ним. Навіть серед руйн і згорілих пахляти йому, як і колись, хлібом. Руки прагли мирної праці. І те бажання допомогло пройти йому шляхами воєнного лихоліття, вижити і перемогти.

Ох, як він поспішав (уже по демобілізації) додому! Йшов степом і не пізнавав його. Такі знайомі з дитинства краєвиди змінилися. Земля, зранена і змучена, вилупилася. Від того була йому ще дорожчою. Бо друзі — Гіталов і Земля — ніколи не полишали один одного у біді. Вечоріло... Що це? Спершу не повірив очам. Неповдалі від села Кам'яного Броду стояв у загірці полишений кимось трактор.

Фронтовик повернувся до машини. Торкнув її одним пучком пальців і знайоме тепло запознило серце. У такий важкий для людей час і щоб техніка простояла! Ні!

Гіталов швидко усунув несправність, завіз двигун, звичним рухом торкнувся важелів, і лемеші плуга покійно вкралися в запущену за роки війни землю.

А через декілька днів по селі рознеслася звістка, що вночі до трактора, з яким не міг справитися хлопець, прийшли Іван Майданник і Кость Войцехівський. Ті самі, які згоріли в танку. Завели мотор і розпочали оранку. А коли зійшла ранкова зоря, обидва трактористи-танкісти повернулися назад у братську могилу...

Олександр Васильович знову прийняв бригаду. Та то тільки мовилося так. Два ветхі напізруйновані «хетези» — оце й усе. Тоді разом з іншими трактористами вийшов у степ. З усякого залізничця, залишеного війною, із запчастин, знятих з підбитих танків, зробили ще один трактор.

Вийшли в поле на злегнений, пір'яватий цільник. Рахали плуги, глохли слабосильні трактори. А люди не здавалися. Тоді ж і застосував збагачений досвідом бригадир подвійну оранку: спочатку підрізали на глибини 10—12 сантиметрів, а потім привалювали його, вже зів'ялий, товстим шаром ґрунту.

А вже наступного року гіталовці зібрали рекордний урожай. Праця хліборобів була високо оцінена. Тоді ж і став Олександр Васильович Героєм Соціалістичної Праці. І в тій першій його Зірці відчувалося золотом зерно його душі.

Пам'ятає знайомий хлібороб, як на нараді передовиків сільського господарства України доповідав він про успіхи своєї бригади. І раптом з президії до нього звернулася Паша Ангеліна: «Викликаю вашу бригаду на змагання. Тільки умова — боротися будемо не лише за виробіток на тракторі і урожай, але й за високу культуру землеробства».

Як тут було не згодитися? Ввели тоді в бригаді зміну роботу, встановили чіткий розпорядок дня, контроль за технікою. Рільники також не залишалися в стороні, допомагали як могли. А восени підбили підсумки і виявилось, що вони не гірші, ніж в Паші Ангеліній. З того часу гіталовці ще більше повірили у свої можливості.

Нині бригада Гіталова стала справжньою «народною академією». Сюди їздять, тут вчаться, запозичують досвід. А щоб дати знання іншим, і самому треба знати багато. Вчиться Олександр Васильович, вчаться гіталовці. У Комішу-

вату набираються досвіду хлібороби не лише з Кіровоградщини, а з багатьох областей республіки, країни. Гіталовську школу пройшло майже двадцять тисяч механізаторів, його учнями аважуються майже двадцять (!) Героїв Соціалістичної Праці.

На місці скошених трав виростає отава. На зміну старшому поколінню приходить молодше. Яким воно буде? Що візьме із собою у життєву дорогу?

«З малечих літ, як із зернатка паросток, в душі людини має зростати повага до хліборобської справи, до величчя професії хліборобів», — писав у своїй статті «Хліборобському роду нема перемоги» Олександр Васильович. Бережно, дбайливо вкладає він ті зерна в серця спадкоємців, учнів. Недарма ж половина бригади — комсомольського віку. Щорічно 12—14 випускників місцевої десятирічки залишаються працювати в господарстві, багато здобувають освіту у вузах і училищах сільськогосподарського профілю. Достойними свого вчителя стали Сергій Цьома, Олександр Осипенко, Леонід Лева, Олександр Вовкотрубенко, Микола Моргуненко. Вдумливий і вимогливий керівник, Олександр Васильович у всьому є взірцем для своїх учнів.

Особливе ж місце в його душі займає учнівська виробнича бригада, яка стала повноправним філіалом гіталовської. Мають школярі свій машинний парк, 56 гектарів землі. Тож, тільки тепло забриніти в небі, хлопці вже в полі. Працюють по черзі з механізаторами. Орють, засівають землю, щоб у жнива самим зібрати урожай. Протягом чотирьох років трудиться учнівський збирально-транспортний екіпаж. Із шестидесятих років діє стаціонарний табір праці і відпочинку «Юний гіталовець».

У народі кажуть: «Якщо хочеш дізнатися все про вчителя, подивися на його учнів». У Гіталова вони надійні, серйозні. Учнівська виробнича бригада шість разів удостоєна дипломів ВДНГ СРСР, нагороджена перехідним Червоном прапором обкому Компартії України, їй присуджено премію Ленінського комсомолу.

День знатного бригадира, члена Президії Верховної Ради СРСР, члена ЦК Компартії України, майстра-хлібороба — напружений. Справ багато. І кожну треба вирішити обов'язково. Та завжди хвилюючою струною озивається в його серці поклик землі, яку він плекає усі ці роки, вирощує на ній хліб, засипає ним засіки Батьківщини. Член Радянського Комітету захисту миру, автор «Думи про хліб», Олександр Васильович Гіталов знає твердо: буде хліб — буде мир, буде хліб — буде життя.

І нехай там, за океаном, будують свої чорні плани імперіалісти. Відповіддю їм буде ударна праця багатотисячної гіталовської гвардії — найкращий доказ правильності політики Комуністичної партії.

А пшениці аруняться. То дрімають, заколюхали вітром, то вклоняться землі під його поривами. Ще трохи — і зміцніють вони, наберуться сил. Потім впадуть, скошені жаткою. Буйним колосом відкриють поле. По зернині віддадуть свою силу. Щоб на весну знову прорости. Бо життя, як і добро, — безсмертне.

Н. ГАРАС.

ЗЕРНА ВИСОКОЇ ПРОБИ

Біль землі гострим лезом пройшовся по серцю. За дозві сім десятиліть він настільки злився і зріднівся з нею, що відчував тепер найменший порух в найпотемніших глибинах естади її. Скільки разів він подумки з нею просту і мудру розмову! Про життя і вічність, про добро і зло, про хліб і людей, що його плекають. Це для когось, може й німа вона. А він зник заірати їй усе...

Чомусь сплигла у пам'яті почути ще в ранньому дитинстві легенда.

У сиву давнину задумало Сонце допомогти чимось людям. Пірнуло воно на самісіньке дно океану і знайшло там зернину. Посадило. Поливало щодня живою водою. І виріс від того великий колос, а в ньому — дівчина. Вийшла вона до людей, простягнула руки, і усі побачили на її долонях добірне зерно. Дівчину назвали Живою, а зерно — житом (бо воно продовжувало життя).

Зачаровано слухав усе це малий Сашко, і раптом відчув, як щось ніби здригнулося в його душі. Наче натягнута струна забриніла, і незрозуміле тепло заповнило його усього.

Тоді він ще не знав, що то впало в його серце зерно одвічної поваги до землі, що незабаром проросте воно, акине могутній колос, щоб з часом, в нащадках майбутніх пустити коріння і знову зійти вічнозеленими паростками.

Так ми любимо свою Вітчизну. Край отчий. Від батька — до сина. Від сина — до внука.

Так було. Є і буде. Од віку до віку. Доки сходить сонце. Доки не просто зерном, а життям своїм засіваємо ми землю...

Як мріяв про щасливе майбутнє народу боєць резолюції Василь Гіталов! А лиш зазоріло зоно, впаав, знесиленний од рон, і вже не піднісся.

рушник спокою — невеличкий тракторець. Сашко кинувся до нього так, наче біг настріч своїй долі. Страху не було, одна лише радість заповнила його і вже не полишала ніколи.

Земля по краплині вливалася в нього свою силу, і він, зміцнівши, віддавав її назад сторицею. З ранку до ночі виплітав хитромудре мереживо масних чорних скиб своїм «Фордзоном», потім «хетезом», Орав і сіяв.

І нині, згадуючи минуле, Олександр Васильович задумується: чи ж є що-небудь важливіше, благородніше і потрібніше, ніж професія хлібороба? І не може сказати «так». Ні, він не порівнює одну професію з іншою. Розуміє — всі вони хороші і потрібні. А ось полюбила йому лише одна.

Досі носить він у серці чарівне зерно любові до землі. Не таїть у собі його, щедро ділиться з людьми. А от же диво — це зменшується воно від того, не зникає. А стає ще більшим. Дає добрі сходи в серцях інших.

Не один десяток весен відійшов у минуле звітотді, як йому, молодому, але вже досвідченому механізатору, доручили керівництво бригадою. Не одразу все вдавалось. Та він не відступав. Бачив, що тепер стало набагато важче. Людина — не машина. Тут до кожного особливий ключик потрібно дібрати.

І все ж Гіталов домігся свого. Колектив згуртувався, став єдиним цілим, переаконав норм виробітку було вже для всіх законом, життєвою необхідністю. З них брали приклад, і слава гіталовської бригади рознеслася далеко за межі району...

Хліба того року вдалися на славу, обіцяли хороший урожай. Та розчерки тракторних куль з фашистських «мессершміт» обірвали мирний спів жайвора. З

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Пройде ще зовсім небагато часу і хлопців і дівчат поклине семестр третій, трудовий. Не раз, певно, дістають із шафи студзагонівську форму, щось мудрують над нею із усякими швацькими приладами. А потім вже вкотре, приміряючи цей наряд, запитують у друзів: «Ну, як мені личить?».

— І що тільки не вміють завзяті студентські руки: будувати різноманітні об'єкти — і житлові будинки, і цехи заводів, і тваринницькі ферми, починаючи що називається з нульового циклу. А ще до сьомого поту у будь-яку погоду трудяться на колгоспних і радгоспних полях, керувати сільськогосподарською технікою, прокладають асфальтовані автошляхи, і навіть стригти овець, — так почалася розмова нашого кореспондента із ко-мандиром обласного штабу студентських будівельних загонів Ігорем Голубовським. Читачів «Молодого комунара», мабуть, цікавить, як пройшов період від літа до літа. І те, чим наступний третій семестр відрізнятиметься від попередніх, на що особливо звертатиметься увага.

КОР.: Так, Ігоре, Ви передбачили моє запитання. Отже, літо-85, це...

І. Г.: ...31 студентський загон загальною чисельністю півтори тисячі хлопців і дівчат. В основному загони сформовано із студентів вузів та учнів середніх спеціальних навчальних закладів Кіровограда та області. Чекаємо і готуємося до приїзду гостей — студентів одеських сільськогосподарського та інституту інженерів зв'язку. Вірніше, слово «гості» в даному ви-

падку не підходить. Бо ж одесити приїжджають до нас не вперше, тому до цих хлопців і дівчат, серед яких немало й іноземців, ми ставимося як до добрих надійних друзів.

Війсьм двадцять загонів саме будівельного напрямку доручаються як ніколи важливі і відповідальні об'єкти: спорудження каналу «Дніпро — Інгулець», житлові будинки для колгоспників в Бобринецькому, Новоукраїнському, Усатинському, Знам'янському, Новомиргородському районах, 91-го корпусу виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка», що оголошено республіканською комсомольською будовою... Вперше спецагенти «Мастраль» із числа студентів КІСМУ — майбутніх інженерів-шляховиків прокладатиме асфальтовані дороги в Компаніївському і Маловисіньському районах. До речі, саме цей СВЗ у нас відкриває сезон — приступає до роботи 3 червня.

КОР.: Недавно, а точніше 6 травня цього року в «Комсомольской правде» було опубліковано цікавий матеріал «Урожайні семестри». Випускник Приморського сільгоспінституту В. Сидоренко на прикладах загонів згаданого вузу розповідає про впровадження студентського підряду в студзагонівсько-

ЛАШТУЮТЬСЯ В ДОРОГУ БУДЗАГОНИ

му русі. Чим у цьому плані може похвалитися обласний студентський загін?

І. Г.: Ми з хлопцями-колегами в штабі теж із задоволенням прочитали статтю і реально принишували, що можемо зробити вже зараз, хоча взагалі подібні питання піднімали і раніше. Цього літа у нас в області ділтиме студент-

ський агрокомплекс. Випускає природно «Що це означає?». Відповідаю: два загони «Мрія» (Кіровоградське медучилище) і «Факел» (педагогічний інститут) збираються збирати овочі у господарствах деяких районів, а члени загону «Торівець» Кіровоградського технікуму налягати на торгівлю в овочевих ларниках обласного

центру продаватимуть їх трудящим. Зав'яжеться цінаве змагання між СВЗ. А вже одні прагнутимуть якнайбільше зібрати городи, другі якнайбільше і пошвидше реалізувати продукцію.

КОР.: Торін, під час обласного фестивалю СВЗ в Онисівому Маловисіньського району я познайомилася із хлопцями-підлітками, які працювали разом із бійцями загонів безкорисливої праці. З яким захопленням вони розповідали про загонівське життя, враження були у них якнайприємливіші. Пізніше довідалася, що ці старшокласники та учні ПТУ стоять на обліку в комісії у справах неповнолітніх. Чи прагнутимуться і цього літа участь «важких» підлітків у роботі СВЗ?

І. Г.: Обов'язково. А ще вперше в республіці заключено договір між одним із колгоспів Новоукраїнського району і загонем Кіровоградського СІТУ № 8, у складі якого 20 юнаків, схильних до правопорушень. На місці дислокації цього загону житиме й трудитиметься ще один СВЗ — «Полум'я» Кіровоградського педагогічного інституту і в деяких питаннях допомагатиме своїм молодшим товаришам. Думаю, що така співдружність піде всім тільки на користь.

КОР.: Студзагонівський рух триває в нашій області цілорічно. Варто згадати СВЗ імені 40-річчя Перемоги Кіровоградського інституту сільгоспмашинобудування.

І. Г.: ...який з квітня відмінно трудиться на домобудівельному комбінаті. Через день з 16 до 21-ї години 16 юнаків займають робочі місця на підприємстві, доводячи те, що працювати фізично вони хочуть і вміють. А з якою гордістю, з якою честолюбством майже 3 місяці — з 23 лютого по 9 травня Вакху пам'яті учнівська і студентська молодь міста в госпіталі ітв-

лідів Великої Вітчизняної війни.

Буквально на днях за зароблені під час Вакхи кошти студенти придбали кілька телевізорів і скоро в урочистій обстановці передадуть їх госпіталю.

Взагалі про майбутній третій семестр можна в деякій мірі судити вже сьогодні, бо підготовчий період багато про що свідчить. Треба відзначити, цього року він значно активізувався, порівняно з тим, як це було раніше. Кілька днів тому закінчився рейд-перевірка навчальних закладів до літа-85 і перед нами постає чітка реальна картина наскільки серйозно поставилися до цієї справи комітети комсомолу та адміністрації вузів, технікумів, училищ, господарських організацій. Нас радує: більшість СВЗ готові до виїзду на місця дислокації. Ну, і без проблем, звичайно не обійшлося. Наприклад, учні Олександрійського медучилища мали працювати в міській лікарні Олександрії. Але коли звернулися до головного лікаря О. С. Володзікіна, той відмовився від 30 дівчат, які з успіхом би справилися із обов'язками санітарок. Приміром, певно, доведеться передислокувати загін, який мав працювати в ІМК-144 тресту «Кіровоградбуд» через вираз незадовільної побутові умови для студентів. Несерйозно займаються організацією життя та забезпеченням фронтом робіт і на Знам'янському консервному заводі. Як не прикро, але і навчальні заклади своєчасно не взяли на заглядати договори. Серед таких — Кіровоградський кооперативний, Гайворонський машинобудівний технікуми та деякі інші.

Лаштуються в дорогу студзагони. Як хочеться, щоб літній семестр для їх бійців став пам'ятним, радисним, багатим на цікаві факти, події, знайомства. Наскільки це вдасться членам СВЗ залежить і від тих організацій, де вони трудитимуться, і від них самих.

Інтерв'ю вела Т. КУДРЯ.

ПОЛОТНА ПАМ'ЯТІ

таору. І не сподівано переконало розповідає картина художника «Кіровоградська правда», члена Спілки журналістів СРСР В. С. Колісниченка «Екіпаж лейтенанта Рубінчика», яка експонується на персональній виставці, що діє в Кіровоградському художньому салоні і присвячена 40-річчю Великої Перемоги. Переглядаючи полотна, в уяві ніби переносишся в ті далекі і грізні роки Великої Вітчизняної війни. В основу картини покладено дійсні факти. У січні 1944 року, визволяючи наше місто від німецько-фашистських загарбників, танкова рота під командуванням лейтенанта О. Рубінчика, однією з перших увірвалася у місто. Тоді червоноармійська газета «На штурм» у номері від 26 січня в статті-плакаті «Слава екіпажу лейтенанта Рубінчика!» розповіла про подвиг воїнів-танкістів. Газета, зокре-

ма, писала: «Немирущою славою покрив себе екіпаж сміливого командира лейтенанта Рубінчика. У районі фортеці м. Кіровограда вона знищила 10 автомашин, подавила вогонь двох артилерійських батарей... Але ця замітка — лише короткий перелік того, що зроблено

ПЕРЕГЛЯДАЮЧИ роботи художника, які присвячені подвигу радянського народу у Великої Вітчизняної війни, вражає глибина розробки теми, образів, документальність, витонченість творчого стилю художника. Це — мистецька публіцистика. Кожна картина — пам'ятна сто-

нута на знаменну і радисну подію в житті кожної радянської людини — 40-річчя Великої Перемоги. Виставка узагальнила багаторічні творчі пошуки теми героїзму нашого народу у боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками.

«Виставка, як тонка класична музика. Скільки в картинах патріотизму. Вони будять думку, переносять мене в ті далекі і грізні роки війни...» — так написав у книзі відгуків на виставку ветеран Великої Вітчизняної війни В. Т. Гросул. Так, картини будять думку, глибоко хвилюють, викликають почуття гордості за нашого радянського солдата, радянську людину, рідну Вітчизну.

НЕ МОЖНА без хвилювання дивитися триптих: «Летять журавлі», «Весна сабоді» і «Друге народження». Картини розповідають про долю дітей, які стали в'язнями німецьких концтаборів. І якою радісною, щасливою була та весна свободи для малолітніх дітей і їхніх матерів, близьких. Вони одержали друге народження, для них починається щасливе мирне дитинство. Художник зумів стриманим колоритом фарб передати настрій. Глибоким змістом сповнене і полотно художника «Чекала мати сина». В основу картини теж покладено дійсні факти, сторінку біографії простої радянської сім'ї, з села Іскрівки Петрівського району. П'ятеро синів провела на фронт Єлизавета Поліканівна Парасенко. І вже давно відгрімилі бої, розривні бомби і снаряди, а мати

до останніх своїх днів виходила за село до яру і чекала своїх синів-солдатів Прохора, Федора, Андрія, Миколу, Антона, які загинули в дабої з ворогом за щастя, за світле майбутнє. Про це у грудні 1983 року розповіла «Кіровоградська правда». Художник глибоко символічно відтворив на полотні образи матерів і синів. Скільки в очах молодих жандобі до життя. Ні! Навіть війна не могла бути такою безжалісною. Художник В. С. Колісниченко своєю картиною, які полотнами «Хвилина мовчання», «Подвиг лейтенанта О. Шатило», ліногравюрою «Степом, степом» висловила свій протест — «Ні!» — війні. Смерть і горе, які вона приносить, ніколи не повинні повторитися. Це — внутрішній голос митця, який він утвердив своєю творчістю.

Так, у війні суворе обличчя. Це підтвердили і картини В. С. Колісниченка. Але лейтмотивом виставки є утвердження світлого і щасливого сьогодення, радості життя. Вдалися художнику і пейзажі, натюрморти. Характерними тут є картини «На березі Синюхи», «На рибалці», «Осінь тепла прийшла», в яких відтворено природу рідного краю, своє бачення митцем навколишнього світу. Варто відзначити і ліногравюри «Степом, степом», «У незнайомого поселка» та інші.

В цілому персональна виставка — творчий успіх художника В. С. Колісниченка, з якою вперше можуть познайомитися кіровоградці і гості міста.

Ю. СЕРДУЧЕНКО.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«Вокзал для вас»

У критичному матеріалі під таким заголовком («Молодий комунар» за 19 лютого цього року) йшлося про незадовільно поставлену інформацію на залізничному вокзалі обласного центру. На критичну публікацію відгукнувся начальник станції Кіровоград В. В. Михайлов: недоліки в обслуговуванні пасажирів дійсно мали місце.

Автоматична установка в основному видає довідки на транзитні поїзди через станцію Кіровоград, а на всі інші залізничні станції країни, видати не може, тому, що для цього треба мати декілька установок, які зайняли б весь білетний зал.

Тому на станції організована цілодобова робота довідкового бюро, де можна справитися про рух поїздів у будь-якому напрямку.

У зв'язку із введенням у травні 1985 року нового розкладу руху поїздів, станція замовила необхідну кількість книжок з розкладом руху приміських поїздів від станції Знам'янка, імені Т. Г. Шевченка, Помічна та інших, що належать Одеській залізничній дорозі. Кореспонденцію розглянуто на розширеному засіданні працівників вокзалу, під час якого були намічені заходи для поліпшення обслуговування пасажирів і віддачі наявних недоліків.

Працівники довідкового бюро Т. З. Бистрицький вказано на надання неповної інформації пасажирам і зроблено попередження, що при повторному подібному випадку вона буде суворо покарана.

Творчість... у побуті

Уважно читаю кожен номер вашої газети. Особливий інтерес викликає в мене сторінка «Клуб молоді сім'ї». Це й не дивно: кожну жінку, на мою думку, перш за все повинні турбувати питання сім'ї. Бо те, якою буде її власна сім'я, і чи будуть щасливими у сімейному житті її діти, дуже багато залежить від нас, жінок. І то му я звертаюсь через газету саме до них.

Батьки знають, що в дітях потрібно виховувати чесність, ввічливість, повагу до старших та інші важливі риси. Але не менше треба вчити наших дітей господарювати. Від того, як молоді бувають з цього боку підготовлені до шлюбу, нерідко залежить і його міцність. Та, зізнаюсь, не кожна дівчина вміє приготувати їжу, прибрати у квартирі чи випратити білизну. А від цього багато в чому залежить повага до неї чоловіка, його настрій. Хатня робота триває щодня, і побут може швидко розчарувати молодят, це так. — Чи може принести радість життю підлогу чи стіни біля плити? — питають деякі. З усією відповідальністю кажу — може! Адже приготування страви — це творчість, а охайна квартира — гарний настрій. Творчість у побуті — важлива річ.

Задоволення від хатньої праці в дітях треба виховувати. У мене ростуть дві доньки. Хоч вони ще малі, та я вже виховую в них навички господарювання. Старша (їй 5 років) радо допомагає мені прибирати квартиру, мити посуд, чистити картоплю, шинкувати овочі. А все тому, що з самого початку, коли в дівчинки з'явилось бажання бути схожою на матір, я їй не перешкодила. Навпаки, заохочувала тим, що хвалила, та ще підказувала, як зробити краще. Найтяжчою карою за провини була заборона допомагати в хатніх справах. І це діє надійніше крику чи стояння у «кутку». Тому я раджу молодим матерям: зробіть працю для своєї дитини нагородою («Не будеш слухатися, не дозволю прибирати!»). І — наберіться терпіння. Якщо в малюка щось не виходить — не біда! Допоможіть, підтримайте. Порадьтеся на кухні, спитайте в доньки, як краще зварити борщ. Певно, дівчинка порадить вам додати склянку цукру та декілька апельсинів. Що ж... Та важливо, що вона буде пишатися — ви з нею радитесь, бачите в ній господаря. І засяють дитячі очі, коли ви доручите «дорослу» справу.

Н. АНОШКІНА.
м. Кіровоград.

Про що так довго розмовляють ці дорослі? Фотоетюд М. САВЕНКА.

МОЛОДІЙ ГОСПОДИНІ НА ЗАМІТКУ

Обід за годину

Найбільше часу забирає приготування м'яса. Скажімо, яловичина вариться не менше двох годин, свинина — швидше, але все одно надто довго, якщо час у господарки обмежений. Але уявімо собі, що вчора ввечері, вже впоравшись із обідом і взявшись за якісь інші справи, господарка між іншим поставила на невеличкий вогонь каструлю з м'ясом, залитим водою. Часу вона не втратила, бульйон заварився сам по собі і можна на ньому наступного дня приготувати суп чи борщ досить швидко. Покри-в

ритиметься перша страва, перекутіть на м'ясорубці зварене м'ясо, зробіть із нього вареники чи млинці. Або залиште м'ясо у борщі, а на другу страву на смажте сирніки. Наступного дня можна вдатися до іншого варіанту: зваріть овочевий суп без м'яса, з вершковим маслом, зате другу страву зробіть м'ясною — наприклад, котлети з готового фаршу. В наступні дні можна приготувати молочний суп із вермішелью чи локшиною, гречану кашу на салі чи гороховий суп із готового концентрату.

Живе у селі сім'я

Коли годинник відіб'є четверту годину ранку, в оселі Соломенків спалахує електричне світло. Подружжя збирається на ферму. І так ось уже п'ятнадцять років: Оксана Никіфоровна — доярка, а Микола Максимович працює на фермі слюсарем.

На роботі вони й познайомились. З першого погляду сподобалася Миколі весела симпатична дівчина. Запримітив її працелюбність. Оксана, щоб вона не робила, а все весело та завзято, наспівуючи. «Така буде доброю господинею», — ловив себе на думці Микола. І не помилювався, як виявилось згодом після їхнього весілля.

Оксана Соломенко, хоч у передовиках не ходила, зате задніх нігolini не пасла. Доручену справу звикла робити на совість, знаходить у ній вітку й задоволення. Раділа з усім колективом і відрадним змінам — все ширше впро-

ваджують механізми, тепер на фермі всі трудові процеси механізовані. Доярка стала оператором машинного доїння корів. Це вимагає від неї доброго знання технології, суворого дотримання правил санітарії та гігієни, розпорядку дня й раціону годівлі тварин. Час вимагає від кожної доярки бути господарем на фермі, ще наполегливіше домагатися підвищення продуктивності дійного стада, зниження собівартості продукції.

Тож не байдуже Оксані Никіфоровні, як працюють інші, в цілому колективі.

У цьому трудовому колективі стало правилом: робити все разом. Не ветгін Микола Максимович студити на подвір'я ферми, як його оточили колом,

вітали з народженням доньки-близнюків, цікавилися станом здоров'я дружини.

«Все добре, як і повинно бути», — відповідав дружині розчулений батько, знаючи, що ще більше зросла його відповідальність за виховання дітей.

Для них приклад батьків — добра школа. Микола Максимович це розуміє. І на роботі, і в побуті про нього відгукуються якнайкраще. «Майстер своєї справи», — кажуть про слюсаря Соломенку. От якщо і трапляється якась поломка механізму, то не піде з ферми, поки не полагодить. А вдома — перший помічник дружині.

Оксана Никіфоровна й Микола Максимович ще завдячують своїй старенькій матері, яка живе разом з ними. Пелегко було

б обом працювати, дітей доглядати, домашньому господарству лад давати. А Харитина Іванівна — добрий помічник і порадишник. Та й діти праці не пугаються. Старші Сергієк та Люба влітку у колгоспі працюють. Люба — па току, а Сергій — помічником моториста на зрощувальній колгоспній лавалі. Шестикласниця Наталочка вправно допомагає дома. Працює у цій сім'ї шанують усі.

Батьки вдячні: держава щомісяця виділяє їм відповідну матеріальну допомогу, та й заробітки в подружжя непогані. У нашій країні завжди так — кожній багатодітній сім'ї оточена особливою турботою і піклуванням.

А. ЯЩИШИНА.
с. Сонцеве,
Устинівський район.

ОСОБИСТЕ

Я познайомилась із нею в одному зі своїх журналістських відряджень. Вища, статна, сучасно одягнена, з привітним щирим обличчям, вона зразу привернула увагу. До того ж, питання, що цікавили мене в цьому господарстві, могла вирішити тільки вона, Ірина Миколаївна. Відразу помітила: тут, на роботі, її поважають, прислухаються до кожного слова. «Вмілий спеціаліст, знаючий і людина хороша, чуйна, — говорили про неї. — От тільки в особистому житті не пощастило».

Признатись, це було несподівано. Відкрите обличчя, спокійний погляд світло-сірих очей чомусь переконував у іншому. Думаєш, що якраз у цієї жінки все напрочуд вдало — улюблена робота,

мовчки слухав, а потім безапеляційним тоном сказав: «Мені потрібна в хаті не професорша, а жінка».

З боєм у душі Ірина таки поїхала в Одесу. Повернувшись в село студенткою першого курсу заочного відділення інституту народного господарства. Майбутня її спеціальність — економіст. Саме про цю професію мріяла. Попрацювавши три роки в бухгалтерії, переконалась, що не помилилась у виборі.

У той час, коли Ірина складала екзамени, діти були в її батьків. Про те, щоб за ними доглядав чоловік, і мови не було. «Діти — це твій прямий обов'язок», — не раз говорив Олександр.

ДИЛЕМА

особисте щастя. Ми провели разом цілий день. Я ще раз переконалась у її розсудливості, вмінні розуміти людей, їх інтереси, потреби.

Увечері, коли працівники залишили свої робочі столи, ми zostалися у пустому приміщенні самі. Всі питання були вирішені, але отак просто попрощатися з цією жінкою і піти не хотілося. Не поспішала додому й вона. Ми сиділи в її застиглому кабінеті.

— Ірино, вибачте, скільки вам років?

— Двадцять сім, — трохи ніяковіючи, тихо відповіла вона. — Ви, певно, здогадалися, що я хотіла б трохи поговорити з вами...

У вісімнадцять років вона, без вагань вийшла заміж. Олександр тоді щойно приїхав за призначенням у їхнє село. Молодий спеціаліст, інженер. Сильний, впевнений у собі, гарний. Подруги заздрили: «Ох і пощастило тобі, Ірино!». Перші роки подружнього життя здавалися їй казкою. Коли побралися, господарство в кредит виділило гарний будиночок із трьох кімнат. Через рік народилася донечка. Маринкою назвали, ще через два роки Ірина подарувала чоловікові ще одну доньку — Олесю.

Після народження другої дитини, — згадує, — від втоми, недосипання я часто втрачала свідомість. До п'яти місяців дитина була слабкою, крикливою.

...Ні фізичної, ні моральної підтримки від чоловіка не бачила. Він хотів, щоб дружина була прислугою, нянькою.

Ірина пережила це. Заспокоювала думка: «Це моя дитина. Я повинна терпіти». Але на цьому її біди не закінчилися. Працюючи у бухгалтерії, мріяла про інститут. Всі, навіть батьки, були проти. «Ти що? Двоє дітей — і в інститут? А хто за ними доглядати буде?», Олександр

Роки навчання в інституті стали найважчими в її житті. Контрольні роботи готувала вночі. На сесіях благала педагогів, щоб дозволили достроково скласти екзамени, і летіла додому. І знову — ні розуміння, ні підтримки, ні ласкавого слова від чоловіка. Нині вона дипломований спеціаліст. Без роботи не уявляє свого життя. Як і життя без двох улюблених дочок. Та щовечора, приходячи додому, чує лише чоловікові докори, погрози покинути її. Піти від нього? Катастрофа для Ірини. Батьки про це і чути не хочуть. «У нас в роду розлучень не було. Сором перед людьми». Не радять і колеги: «В місті все простіше, а в селі кожен на виду. Навіщо тобі зайві балаки? Терпи вже». Але Ірина терпіти не хоче.

Робота і сім'я. Сім'я і робота. Що може бути простіше і що може бути складніше цієї дилеми в жіночій долі? Як би далеко жінка не відходила від турбот, пов'язаних з «сімейним вогнищем», їй слід вчасно повернутися, астигнути «розпалити» його до приходу чоловіка. Інакше сімейна гармонія під загрозою. Чи так вже багато чекають жінки від чоловіків? Розуміння, співчуття, душевного тепла, доброти, такту, вміння не прискіплюватися до дрібниць. Розуміти їх, сучасних жінок, які не хочуть бути просто жінками, а й особистостями.

Думаю, батьки, колеги, односельці розуміють Ірину. Але... було б краще, якби розлучень було менше. І допомогти в цьому можуть... чоловіки. Так, так, саме вони — справжні чоловіки, жіноча надія і опора.

О. РЕЗНИЧЕНКО.
Кіровоградський район.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар»
орган Кіровоградського
областного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.